

11244

343

CSZ

Nagy Károly

11244



Avégzetes
tánc

343.

A VÉGZETES TÁNC

REGÉNY

IRTA

NAGY KÁROLY

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK



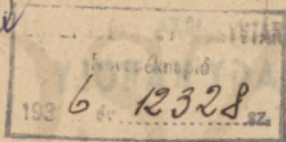
Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk.

A fődelet Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Ufa.

11.244 / 1343



Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 124-7-98

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI RÉGÉNY JELENIK MEG.

I. RÉSZ.

A DRÁMA ELŐJÁTÉKA.

Már a harmadik felvonásra gördült fel a függöny, mikor Bánky Péter, nyugalmazott miniszter megérkezett a páholyba. Kezetcsókolt a feleségének és könnyedén megérintette gyermekei vállát.

Miklós és Dita egy-egy mosolyt küldtek feléje, de a kegyelmes asszony szemrehányóan nézett rá.

— Ne haragudj, kedves — mondta Bánky Péter, — a tanácskozás nagyon elhúzódott. Semmiképpen sem szabadultam meg előbb!

— Ez az utolsó este, amit Miklós itthon tölt, — felelte halkan az asszony — és még ma sem lehattunk végig együtt!

Miklós odahajolt hozzájuk.

— Ne bántsát apust, anyus! — mondta. — Kipótoljuk a dolgot. Elmegyünk utána valahová! Rendben van apa?

A miniszter beleegyezően bólintott.

— Rendben van Miki! Majd megbeszéljük!

Most már az asszony is megbékült. Vállával békülékenyen simult az ura vállához. A gyerekek tovább figyelték nagy érdeklődéssel a darabot. Ő azonban az urát nézte és gondolkozott.

A huszonhat esztendőre gondolt, a huszonhat zavartalan, gyönyörű esztendőre, amit együtt töltöttek el. A cseresznyevirágos tavaszra gondolt Tokióban, ahová nászútra mentek, mikor Pétert odahelyezték, mint követségi titkárt.

— Tizenegy évig tartott a nászutunk, — gondolta és erre az ötletre ismét elmosolyodott.

Megint az urára nézett.

— Milyen szép és milyen fiatal! — gondolta — ötvennégy éves! Nem! Ötvenhárom! Tíz évvel idősebb, mint én! — Felsőhajtott.

— Igen, fiatalok vagyunk még, — gondolta és behúnyta a szemét egy pillanatra, de mikor kinyitotta, pillantása a gyerekekre esett és könnyű borzongást érzett.

— Fiatalság! — tűnődött. — Nem, ez már mégis elmúlt! Ezek itt a fiatalok!

Végtelen szeretettel nézett a két szép nagy gyerekre. És lassankint felderült ismét.

— A folytatás! — gondolta. — Bár az ő életük is olyan szép, zavartalan és virágos volna, mint a mienk volt!

Bánky, mintha megérezte volna az asszony gondolatait, gyöngéden átkarolta a vállát.

— Péter! — súgta az asszony, — olyan jó, hogy itt vagy!

A férfi mosolygott és ujjai erősebben szorították a felesége vállát.

Aztán a darabot nézték ők is, önfeledten.

*

A függöny legördült és a hatalmas nézőtér kivilágosodott. Bánkyék felálltak és lassan kifelé indultak.

— Nos, Miki — mondta Bánky a fiának, — hová akarsz menni? Proponálj valamit!

— Ó én már meg is beszéltem Ditéval. A Casanovába megyünk!

— Lokálba?

— Igen. Remélem, nincs ellene kifogásod?

— Őszintén szólva, van. Tudod, hogy nem szeretem túlságosan a lokálokat. Nem is tartom helyesnek, hogy Ditát odavigyük!

— Ugyan, ez túlzás apa! Dita nagy lány már. Felnőtt ember. A Casanova igen rendes hely, előkelő, válogatott közönsége van.

Bánky most a lányához fordult.

— Na, te felnőtt ember, hát csakugyan úgy szeretnél odamenni?

— Igen, apus! Csak nem akarsz megfosztani ettől az örömtől? Egyenesen szégyelem, hogy még sohasem voltam bárban!

Bánky nevetett.

— Na, soha ne legyen nagyobb szégyelnivalód, fiacskám! Hát nem bánom, menjünk el! Hangsúlyozom azonban, hogy csak Miklóstra való tekintettel állok el az elveimtől.

— Ugyan apus, konzervatív vagy.

— Lehet. Ti fiatalok, gondolom, nagyon le-
nézitek a magamfajta öreg medvék konzerva-
tívizmusát, dehát... Honnan tudjátok, hogy ez a
helyes, amit ti gondoltok és ti tesztek?

Dita vállat vont.

— Félreértesz bennünket apa! Bennünket és
a körülményeinket! A kor, amelyben élünk...

— A kor, a kor! — vágott közbe élénken a
miniszter. — Mindig ezzel jöttök. A mi időnkben
mi voltunk a modernek, az öregeinkhez képest.
De mi ismertünk határokat!

— A határok azóta kitágultak, — jegyezte
meg Miklós.

— Igen! Ti tágítottátok ki őket! Erőszakkal.
— Türelmetlenül legyintett. — Na, hagyjuk! Ve-
letek úgysem lehet vitatkozni!

Megszelidülve, rezignáltan tette hozzá.

— Én különben is... nem akarom elrontani
a hangulatotokat. Hiszen mulatni negyünk!

Dita ártatlan arccal mondta.

— Nemcsak mulatni apus! Vacsorázni is. Po-
kolian éhes vagyok. Úgy érzem, koldussá eszem
ma a családot!

Leértek az uccára. A hatalmas sötétkék autó
hangtalanul gördült melléjük. A soffőr levette a
sapkáját és kinyitotta az ajtót.

— Haza, kegyelmes uram?

— Nem, nem haza, János! A Casanova-mula-
tóhoz.

A soffőr beült a volán mellé és az autó elin-

dult a villanyfényes körúton egy végzeies éjszaka felé.

*

A Casanova mulató bordóbársony tapétás falán kis kékernyőjű lámpák égtek. Ezek a barátságos, kis kék fényecskék otthonossá tették a hangulatot. A forgó táncparketten estélyiruhás nők és férfiak táncoltak összefonódva a zene ütemére.

Dita nagyszerűen érezte magát, mikor körülnézett. Először életében volt ilyen helyen. A halkjárású pincérekől, az angol lordhoz hasonló főpincérből, a bárlányok derékig kivágott estélyi ruhájából és szandálcipőjük résein kivillanó, vörösrelakkozott körmű lábujjaiból, a pezsgősdugók durranásaiból és a nagyszerűen összeállított jazzband vad színpópáiból az a bizonyos félvilági levegő áradt feléje, amelyet eddig csak messziről irigyelt és csodált.

A vacsora kitűnő volt. A pezsgő nemkülönb. Dita némi közelharc után cigarettára gyújtott, aztán hátradőlt a páholy plüssdiványán és nem titkolt érdeklődéssel nézte a műsorszámokat.

Egy-két táncszám, egy-két artistaprodukció után elsötétült a terem és egy lila reflektor fénynyalábiában, megjelent a mulató híres „nagy száma“.

Dita az előtte fekvő műsorra tekintett:
„Mr. Henry és Lia Ropps“ — olvasta.

Mr. Henry jónövésű alakján remekbeszabott frakk feszült. Vakító ingmellén két gyémántgomb szikrázott. Hosszúkás, vékony fekete bajusza volt. Két halántékán erősen őszült.

— Ilyen szép és mégis férfias férfit csak amerikai filmekben láttam eddig! — gondolta Dita és egy pillanatra lehúnyta a szemét.

Mikor újra kinyitotta, Mr. Henry mellé már a parkettre lépett a partnernője is.

Magas, vöröshajú, fehér ruhás nő volt. A földig-érő fehér ruha jobboldalon térdén felül fel volt hasítva és minden mozdulatnál kivillant a formás, hosszú, izmos lábszár.

Ez a tánc igazán nagy szám volt. Kecességében, tökéletességében és mondáságában annyi varázs volt, hogy Dita testén forró hullám szökött végig, ahogy nézte.

Ez a tánc felforgatta és megzavarta ielki egyensúlyát. Minden esztétikai finomsága mellett is volt benne valami szemérmetlen, vad erő.

Ez a tánc különös volt és nyugtalanító. A két pompás test összehangoltsága arcába kergette Ditának a vért.

Maga sem tudta, hogy mi van vele? Arca lán-golt, halántéka lüktetett, szíve hevesen dobogott és a cigaretta remegett a kezében.

Aztán már csak a férfit nézte, amint könnye-dén és fölényesen karolja át a lány derekát, amint hidegen mosolyogva, senkire sem nézően pillantott el a páholyok fölött és amikor akaratlanul is összehasonlította azokkal a fiúkkal, akik

eddig udvarolgattak neki, fanyarul, szinte megvetően elmosolyodott.

— Ez férfi! — gondolta, de rögtön rettenetesen elszégyelte magát.

Nagy erőfeszítéssel letépte szemeit a táncosról és lopva pillantást vetett szüleire és a bátyjára.

De azok nem vettek észre semmit. A tánc, amely az ő számára végzetes volt, nekik csak esztétikai örömet okozott, legfeljebb Miklós fészkelődött egy kicsit, ha néha kivillant a hosszú, izmos lábszár, a táncosnő fehér ruhája alól.

Nem vették észre, hogy már nem az a Dita ül mellettük, akit tizennyolc éven keresztül ismertek, hanem valaki, aki asszonyá érett egyetlen tánctól, aki felgyúlt érzékekkel, lángralobbant vágygal a szívében és valami különös fanyar ízzel a szájában, zavartan, szinte eszméletlenül emeli szájához a pezsgőspoharat, hogy a hideg itallal próbálja enyhíteni azt a forróságot, amely belsejében ég.

Elkáprázolt a szeme, mikor a mulató kivilágosodott. Mr. Henry és partnernője gépies mosollyal hajlongott a rájuk záporozó villanyfényben és taps-zuhatagban.

Aztán eltűntek egy kis csapóajtóban és Dita megkönnyebbülten lélegzett fel, mint aki nyugtalanító álomból ébred.

A szám után a közönség táncolt és Dita Miklóssal ment a parkettre. Miklós jól táncolt és szellemes társalgó volt, Dita azonban szórakozottan és csak félfüllel hallgatta bátyja tréfáit.

— Jó volna elmenni innen! — gondolta. — Hazamenni, lefeküdni, mélyen elaludni és holnapra elfelejteni ezt az egész mulatót!...

Az egyik fordulónál rémülten kapta szájához a kezét, hogy fel ne sikoltson. A csapóajtó közelében állt Mr. Henry, kifogástalan frakkjában, öszlő halántékával, cigarettával a szájában — és őt nézte.

Igen, semmi kétség!... A férfi őt nézi!... Nem tolakódóan, de félreérthetetlenül. Nem mosolyog, de a szemében van valami kis fölényes derű. És kihívás!...

Dita elfordította a fejét és mereven bámult az egyik kis kék lámpára, a táncos tekintetétől azonban nem tudott szabadulni. Ez a tekintet varázsos erővel vonzotta. Ellenállhatatlanul húzta magához.

A leány végül is feladta a reménytelen küzdelmet és hosszan belenézett a férfi hideg, szürke szemébe. Sokáig néztek farkasszemet, aztán a férfi alig észrevehetően bólintott, cigarettáját egy hamutartóba nyomta és eltűnt a csapóajtó mögött.

A tánc végetért. Dita, Miklóssal a nyomában bizonytalan léptekkel indult a páholyuk felé.

— Mi az Dita, — hallotta a bátyja hangját. — mi van veled?

— Mi volna? Semmi!

— Dehogynem. Szórakozott vagy, a kérdéseimre nem felelsz, talán nem is hallod... én azt hiszem, sokat ittál!

— Ugyan!

— Hát akkor mi van?

— Semmi, ha mondom! Fáj egy kicsit a fejem! Szeretnék hazamenni!

— Ne beszélj bolondságokat! Én most kezdem igazán jólérezni magamat. Azonkívül, ennek a Henry-duónak lesz még egy száma. Azt okvetlenül látni akarom! Pokolian tudnak! Most hallottam különben, hogy mind a kettő magyar.

Dita kétségbeesetten simított végig a homlokán.

— Hát nem lehet menekülni? — gondolta.

Keményen összeszorította a fogát és elhatározta, hogy mihelyt páholyukba érnek, megkéri az anyját, hogy azonnal menjenek.

— Anyuskám!... — kezdte — Én...

Anyja azonban élénken közbevágott:

— Képzeljétek gyerekek, apus megígérte, hogy a következő táncnál mi is lemegyünk a parkettre! Úgy örülök!...

Dita elhallgatott. Anyja élénken csillogó szemmel folytatta.

— Nektek persze ez nem szenzáció, de nekem... nekem... gondoljátok el, hogy már nyolc éve nem táncoltunk!

Dita tehetetlen volt. Csak annyit tudott mondani.

— Én is örülök, mama. És megértem az örömet!

Mikor a Henry-duó ismét megjelent, a férfin lapos, széleskarimájú, sombrero volt, rövid, spa-

nyol kabát és sarkan̄tyús cipő. A leány vállán gyönyörű, piros spanyol kendő.

Egy-egy virágokkal telt kis kosarat tettek le a parkett szélére. Aztán táncolni kezdtek. A régi harminckét-figurás, dobogós argentinai tangót táncolták.

Mozdulataikban valami félelmetes erő és vad-ság volt. A nagy, piros spanyolkendő úgy járt, cikázott a levegőben, mint egy óriási, kiterjesztett szárnyú pillangó.

Dita elhatározta, hogy nem fog odanézni, de nem tudta megállani. A férfi tekintete újra és újra elkapta a pillantását.

A tánc végén felemelték a kosarakat és a kis virágcsokrokat a közönség közé hajították. Az utolsó csokor Dita ölébe esett.

Dita maga sem tudta miért, félve vette kezébe a csokrot. Arcához akarta emelni. Elsápadt és visszaejtette az ölébe.

A csokorban kis papírszeletet vett észre.

— Levelet írt! — gondolta és páni félelem vett rajta erőt. Levelet mert írni nekem! Micsoda tolakodás!

Azonnal elhatározta, hogy a csokrot a benne lévő levéllel együtt *ittfelejti*. Különös, kettős érzés vette hatalmába. Felháborodása őszinte volt, ugyanakkor tetszett is neki a férfi fölényes bátorsága és szemtelen leleményessége. Félszegen és szótlанul ült a helyén és már táncolni nem volt kedve.

Félkettőkor a miniszter magához intette a fő-

pincért és fizetett. Elindultak kifelé, Bánky azonban hátrafordult.

— A virágodat nem viszed el, Dita?

— De... de igen, apus. Elfelejtettem... —
mondta a leány kiszáradt torokkal.

*

Ott állt szobájában, a nyitott ablak előtt és kezében tartotta a csokrot.

Nem tudta kidobni.

— Elvégre nem történik semmi, ha elolvasom! —
mondta. Ez csak nem bűn?

Visszafordult és letette a csokrot az asztalra. A szekrényből kis cigarettásdobozt vett elő, rágyújtott és az asztalra könyökölve sokáig nézett farkasszemet a csokorral.

Aztán hirtelen elhatározással kivette a cédulát a virágok közül. Szíve a torkában dobogott, mikor olvasta:

„Szerdán délután a Kert-cukrászdában várom“.

Csak ennyi!

Dita dühösen gyűrte össze a papírszeletet.

— Hát ez mégis csak szemtelenség! Mi vagyok én, hogy csak úgy oda lehet rendelni valahová? Mint valami bárleányt. Úgy látszik, csak ilyenekkel volt eddig dolga!

Apró darabokra szakította a papírt és az ablakhoz lépve lefújta a tenyeréről.

A kis papírdarabkák csendesen libegtek lefelé,

Dita, kinnajólva, sokáig nézett utánuk és két könnyecsepp gurult végig az arcán.

*

„Szerdán délután négy órakor a Kert-cukrászdában várom“.

Ez a pár szó zsongott a fülében két nap óta. Elrontotta az álmát, a hangulatát. Sértődöttségét valami különös bizonytalanság váltotta fel.

Ebből a bizonytalanságból szerdán kétségbeesett, kapkodó idegeskedés fejlődött. A szép, szőke, barnaszemű, kisportolt testű, kultúrált, energikus egyéniségű leányból ezen a napon gyenge kis hisztérika lett. Egy váratlan szóra összerezsent, öt percenként sírva fakadt.

Szüleit kerülte, mert félt, hogy észrevesznek valamit.

Délután három órakor egy pillanatra az jutott eszébe, hogy mi lenne, ha elmenne a találkára? A következő pillanatban rémülten hessegette el magától a lehetetlen gondolatot és hogy bebiztosítsa magát, egy lehetséges újabb gyenge pillanat ellen, felhívta telefonon egyik barátnőjét.

— Halló, — mondta, — te vagy az Elly?

— Igen.

— Itt Dita. Mit csinálsz ma délután?

— Semmit. Nincs programom!

— Akkor odajövök!

— Nagyszerű lesz. Úgyis annyi mesélnivalóm van! Képzeld csak, Pista szakított Teklával és tegnap utánam jött a Szigetre. Egész délután

együtt sétáltunk. Amikor a romokhoz értünk, elkapta a derekamat és megcsókolt. Azt mondta, hogy...

Dita türelmetlenül hallgatta.

— ... és Tibor megtudta, hogy vele voltam a Szigeten. Gondolhatod, hogy mennyire dühöngött... Én persze csak röhögtem!

— Milyen szegényes ez az egész! — gondolta Dita. — És milyen színtelen! Mi ez ahhoz a nagy kalandhoz képest, amelyet én most elszalasztok, mert erkölcsi skrupulusaim vannak?!

— De a többi, majd ha itt leszel!... mert Pista ugyan... Viszont Tibor mégis... És mi volna a véleményed, ha azt mondanám, hogy a Sanyi? ..

Ditának keserű lett a szájíze.

— Hát ez a szimultán flörtölés becsületesebb? — gondolta. Hangosan azonban ezt mondta:

— Helyes, majd megbeszéljük! Négyre ott vagytok!

Letette a kagylót.

„Szerdán délután négy órakor. Szerdán délután négy órakor...”

Szinte öntudatlanul súgta maga elé ezt a négy szót és pillantása a nagy, állóórára esett.

Három óra tíz percl

Lefeküdt a díványra és új cigarettára gyújtott. A komorna lépett be.

— Kisasszony, a kegyelmes asszony kérdezteti, hogy el tetszik-e menni ma délután?

— Elmegyek! A... Lukácsékhoz!

— Igenis!

— Az anyám itthon marad?

— Nem! Telegdy méltóságosékhoz megy!

— Persze, persze, hiszen ma bridzsell! Jó, köszönöm!

A komorna kiment. Dita ismét az órára nézett.

— Félnégy!

Elővett egy könyvet és olvasni próbált. Minden erejét megfeszítette, hogy figyelmét az olvasnivalóra összpontosítsa, de nem sikerült. Felkelt, a zongorához ült. Türelmetlenül lejátszott egy etűdöt, aztán visszafeküdt.

Gondolattalanul és mozdulatlanul feküdt egy darabig, aztán megint rápillantott az órára. — Tíz perc múlva négy!

Felugrott. Gyors mozdulattal húzta fejébe a sapkát és felkapta puha, bő, szürke kabátját. Mikor készen volt, feltárcsázta Ellyék számát.

— Te vagy Elly?

— Igen!

— Fiacskám, közbejött valami! Nem jöhetek!

— De Dita, hiszen...

— Ne haragudj, drágám! Nem tehetek róla!

— Pedig szerettem volna megtudni a véleményedet. Én ugyanis azt hiszem, hogy mégis Sanyi a legjobb megoldás! Legrosszabb esetben Sanyi és a Pista!...

— Igen, azt hiszem, ennyi elég lesz! — mondta Dita türelmetlenül. — Holnap feljövök! Szervusz!

Letette a kagylót. Egy pillanatig az izgalomtól elfulladva álldogált. Szédült, nem tudott gondolkozni. Aztán gyors mozdulattal felkapta retiküljét, keztyűjét és kiszaladt a szobából.

Mikor az utcára ért, intett egy taxinak.

— Kert-cukrászda. — Kiáltotta a sofförnek.

*

Ott ült a Kert-cukrászda egyik páholyában és zavartan kavargatta teáját. Maga sem értette teljesen, hogyan került ide? Valami furcsa szélvész kergette, vitte, hajszolta, sodorta, ellenállhatatlan erővel.

— Mi lesz ebből? — döbbsent át rajta a rémület.

A kanál csörrenve hullt ki a kezéből. Megbénulva nézett arra a magas, lenyűgözően jólöltözött, keménytekintetű és mégis mosolygószájú férfire, aki szó nélkül állt az asztala előtt.

Dita erőtlenül és tehetetlenül visszamosolygott rá.

Ez a mosoly gépies volt. Mintha transzban lenne.

— Mi ez? Mi ez? — kérdezte önmagától hangtalanul. Hová lett az erőm és a fölényem? Hiszen ez nem én vagyok!

A férfi pedig biztos mozdulattal nyúlt a leány keze után. Egy pillanatig a kezében tartotta a keskeny, fehér kezét, aztán ráhajolt és kifogástalan udvariassággal megcsókolta.

— Köszönöm, hogy eljött! — mondta.

Dita nagy erőfeszítéssel legyűrte izgalmát és belenézett a férfi szürke szemébe.

— Valószínű, hogy most követtem el életem legnagyobb hibáját! Tudom, hogy nem lett volna szabad eljőnnöm és mégis itt vagyok. Azt hiszem, nagy könnyelműség volt!

— Amíg csak kitüntet azzal, hogy szóbaáll velem, állandóan egy lesz a célom: Hogy megbizonyítsam, mennyire téved! Higyje el, nem fogja megbánni ezt a lépést, amelyet most még könnyelműségnek tart!

Konyakot rendelt. Az italt szódavízzel hígította fel év ivott egy kortyot. Közben állandóan beszélt. Dita szinte lenyűgözve hallgatta.

— A maga úri, négyfalközé zárt életéből hiányzott eddig egy szín, kedves! Elhiszi, ha azt mondom, hogy én voltam ez a szín? Igen, higgye el nekem! Mert mit látott, mit érzett meg eddig ebből a szép, nagy életből? Semmit. Vagy legalább is nagyon keveset. Egy bál, egy zsúr, esetleg egy külföldi nyaralás. Nem érzi, hogy ezenkívül mi minden van még? Csodálatos, színes, nagyszerű dolgok. amikről eddig legfeljebb, ha olvasott egyet-mást. Azt is titokban, hogy a mamája észre ne vegye. Tudja, hogy mit hozok én a maga életébe? Az éjszaka fényeit, kis piros lángú izgalmakat. Kalandok szagát és ízét. Melyik fiatal leány nem vágyik kalandok, szokatlan élmények után? Nos, én egy személyben megtestesítem magának mindazt, amit eddig várt. Mesélni fogok magának mindenről...

Egy pillanatig hallgatott. Ismét megfogta a leány kezét és halkán mondta.

— Én tudom, hogy maga meg akart szidni a vakmerőségem miatt, a mód miatt, ahogy idehívtam, de lássa be, hogy enélkül sohasem jött volna ide! És most, hogy itt van... most én nagyon boldog vagyok!...

Dita elkábult. Így még nem beszélt vele senki. Ilyen raffináltan simán és mégis fölényesen. A fiúk, akikkel eddig dolga volt, elájultak a gyönyörűségtől, ha udvarolhattak neki és csak dagogni tudtak. Ez más volt. Valami egészen új.

A férfi pedig mesélt. A lokálok furcsa, perzselő levegője áradt minden szavából. Az éjszakai világ minden pompája és minden félelmessége bontakozott ki előtte, mint egy éjjelnyitó virág hatalmas szirmai.

Olyan volt az egész, mint egy álom. Olyan volt, mint amikor valaki egy új világot fedez fel.

Mikor egy óra múlva elváltak, Dita az első szóra beleegyezett, hogy másnap is találkoz-
zanak

*

Szeretlek Henry! — mondta Dita. — Hidd el, hogy szeretlek!

A férfi türelmetlenül legyintett cigarettát tartó balkezeivel.

— Szavak!... Ezek csak szavak!... Üres beszéd!

— Azt mondom, amit érzek!

— Hagyjuk ezt! Ha így volna, nem mennél el!

— Értsd meg, hogy el kell mennem! A karrierem, az egész eljövendő életem függ tőle! Különben is a szüleim így határoztak. Ez az esztendő kell még a római konzervatóriumban. Akkor kész zongoraművésznő leszek. Te tudod, hogy mit jelent ez, hiszen neked is tapsolnak!

Henry vállat vont. Rosszkedvűen mondta.

— Lehet! Nem tudom! Nem fontos! Csak egy a fontos, hogy szeretsz és nem akarsz megbizonyítani.

— Hogyan bizonyítsam be?

— Unom ezt a cukrászdát, már negyedszer vagyunk itt. Gyere fel hozzám!

— Mi? ... Mit beszélsz? ...

— Azt mondtam: gyere fel hozzám!

— Megörültél?

A férfi elkomolyodott. Halkan mondta.

— Ha megörültem volna, az sem lenne csoda. Itt ülünk ebben a cukrászdában, vagy sétálunk. Egy-egy lopott, félveadott csókkal kínozzuk magunkat. Nem érzed, milyen fonák ez a helyzet?

— Akkor sem mehetek hozzád! Nem vagyok olyan, aki ...

Henry megfogta a leány kezét. Dita megremegett.

— Tudom! Tudom, hogy egészen más vagy! Ezt én érzem a legjobban! Fogalmad sincs róla, mit jelent nekem, hogy belekerültél az életembe? Hogy mit jelent nekem az a levegő, amit melletted szívok? Hogy mit jelent nekem az a tiszta-

ság, amit a szemedben látok? És mégis fel kell jönnöd! Itt még csak ki sem beszélgethetjük magunkat. Ha hozzád érek, minden szem rajtunk van. Egyébként nem kérek egyebet, csak öt percet! Öt percre gyere fel! Nézz körül! Hát nem vagy kíváncsi rá, hogyan lakom? Hogy élek? És még azt mered mondani, hogy szeretsz?

Dita lehajtott a fejét. Nem felelt.

— Érts meg jól! — folytatta a férfi. Nyugodtan feljöhetsz! Meg akarlak csókolni, utóljára. Nyugodtan! El akarok búcsúzni tőled, mert bevallom, hogy én is... hogy te nekem azt jelentetted, ami... amit... hisz érezheted!...

Halkan beszélt. A szavak úgy zsongták körül a lányt, mint egy jóleső langyos fürdő.

— Nyugodtan feljöhetsz Dita! Nem tagadhatod meg tőlem ezt az öt percet! Nem fog történni semmi, amit te nem akarsz. Úgy-e, feljössz? Holnap!

Dita nem nézett fel. Kínlódva suttozta.

— Nem... nem jöhetek!

— De igen Dita! Fel kell jönnöd! Úgy-e, feljössz?

Csend volt. Hosszú másodpercekig. Aztán a lány felemelte a fejét. Vizsgálódva nézett a férfi szemébe.

— Helyes! — mondta aztán. — Feljövök!

*

A világ nagyvárosainak egyhangú hotelszobái után, a Bajza -ucca 3. számú villa földszinti laká-

sában pihent meg minden évben két hónapon keresztül Henry. Ha Pestre jött, mindig ebben a lakásban lakott. Jó volt érezni, hogy van valahol egy kis otthona.

Ebbe a lakásba surrant be másnap délután fél-öt-kor Dita. Lihegve, sápadtan támaszkodott a falnak, amíg a férfi becsukta az ajtót.

Bevezette a szobába a leányt.

— Még most sem hiszem el, hogy itt vagy! — mondta mosolyogva.

— Én magam sem! Ez nem is én vagyok talán! Ilyen örültséget még nem követtem el soha! De megigérted, hát eljöttem!

A férfi csendesen ingatta a fejét, nem igaz, Dita. Nem azért jöttél, mert megigérted! Azért, mert szeretsz!

A lány ránézett és hirtelen elmosolyodott. Az asztalhoz lépett. Cigarettát vett és rágyújtott.

— Tévedsz Henry — mondta. — Én... én... nem szeretlek!

A táncos meglepődve nézett rá.

— Nem szeretsz? — mondta csodálkozva. — Nem értem! Hiszen még tegnap!...

— Úgy van. Tegnap még igen. Legalább is azt hittem. Mikor tegnap meghívtál ide, nagyon megijedtem. Hazamentem és elkezdtem gondolkodni, hogy mi lesz ebből az egész dologból? Nagyon sokat gondolkoztam. Nem aludtam az éjjel. És egyszerre, egész váratlanul rájöttem, hogy nem szeretlek. Valami roppant nagy felszabadulást éreztem! Emlékszem, hangosan felkacag-

tam örömömben. Mert nagy öröm az nekem, hogy nem szeretlek. Hogy nem *téged* szerellek, hanem azt az új világot, amit rajtad keresztül ismertem meg. Hogy csak szavaidat szeretem, melyek úgy círógnak körül, mint valami finom kis szellő egy tavaszi estén. Egyszerre könnyű lettem. Problémáim megoldódtak. Rájöttem, hogy az egész egy nagy, nagy tévedés volt! Imponált nekem a fölényed, a férfias keménységed. A határozottságod. Új volt és szokatlan. *De tegnap, amikor először tudtam tárgyilagosan gondolkozni rólad, rájöttem, hogy alapjában véve mindennapi ember vagy. Olyan, mint a többi!* Rossz szémszögből néztelek. Rájöttem, hogy ami imponált nekem benned, csak eszme volt és nem tény. Ezért jöttem fel ilyen nyugodtan. Nem kell félnem semmitől! Sőt, ha akarod, nem is öt percet töltök itt, hanem akár egy negyedórát is. A lakásod csinos! ... És remélem, senki sem látott meg! ... Ó ... két hét óta először érzem igazán jól magam. Most nyugodt vagyok.

A férfi, aki eddig a meglepetéstől némán meredt rá, keményen elkapta csuklóját.

— Elég! — kiáltotta.

Dita megpróbálta kiszabadítani a kezét. Nem sikerült. Nyugodtan halkan mondta.

— Ne erőlködj! Új oldalról akarsz bemutatkozni? A síma szavak mögött parkettáncos-durvaság van? Ereszd el a csuklómat! Fáj!

A férfi gépiesen engedelmeskedett. Olvan zavarban volt, hogy Dita szinte megsajnálta.

— Ne haragudj! — mondta. — Te nem tehetsz róla! Te most is a régi vagy. Én változtam meg! Nem kellett volna eljönnöm! Talán kompromittálom is magam! De meg kellett mondanom ezt... Elmúltál, mint egy érdekes, de nyugtalanító álom...

— Nagyon kíméletlen vagy.

— Igazad van! Bocsáss meg! Már megyek!

Kezet nyújtot a férfinak, de az nem fogta meg a feléje nyújtott kezét.

Egy pillanatig csend volt. Szótlanul nézték egymást, aztán Dita vállat vont és kilépett az előszobába.

A következő pillanatban rémülten ugrott vissza.

— Henry — lihegte. — Valaki kint van az ajtó előtt. Kulcsa van. Már nyitja is az ajtót.

A férfi, aki még most is mozdulatlanul állt, felkapta a fejét.

— Lia! — mondta. — Nem szabad, hogy...

Megindult kifelé, de elkésett. Az ajtó fel pattant és a küszöbön megjelent az a magas, vörshajú nő, akivel a Casanovában táncolt.

Az asszony egy pillantással felmérte a helyzetet. Arca megvonaglott a dűhtől és pillanatokig nem tudott szóhoz jutni. Mikor végre megszólalt, hangja rekedten csengett.

— Csirkefogó! — mondta.

Henry egy lépést tett feléje.

— Lia!

— Aljas, gazember, bitang makró vagy! Hát

ezért nincs időd egy hét óta a számomra? Ezért rázol le a legképtelenebb kifogásokkal? A hölgyike miatt? A hölgyike, úgy látom, privát! Új szerzemény?

— Lia azonnal menj el innen!

— Kidobsz? Emiatt a csirke miatt? Engem akarsz kidobni, aki...

— Lia!

— Mi az? Miért vagy felháborodva? Szégyeled magad az új szeretőd előtt?

— Nem a szeretőm! Most van itt először. Most jött! Már készült is menni!...

— Véded? Engem sosem akartál megvédeni!

— Magamat védem! Menj el most!

— Nem megyek! Jó volna úgy-e, ha most magatokra hagynálak benneteket?

Dita előre lépett.

— Kérem, ön félreért egy helyzetet, amely...

— Nem rikoltott Lia. — Nem értem félre! Biztos vagyok a dolgomban. Úgy látszik, magának több a pénze, kedvesem, mint nekem!

A férfi egy ugrással előtte termett.

— Hallgass! — ordította. — És takarodj!

A nő azonban se látott, se hallott.

— Több a pénze, mint nekem, mi? Mert engem már kifosztottál! Most ki akarsz rúgni, mert már semmim sincs!

Dita felé fordult.

— Legyen nyugodt, fiam! Ha magától is elszed mindent, magát is otthagya! Kirúgja, mint engem!

— Elhallgatsz végre, te ... te rongy?

Felemelte a kezét és teljes erejéből pofonvágta az asszonyt.

Dita rémülten állt egyhelyben, mintha lábai földbe gyökereztek volna. Torkát fojtogatta a sírás. Most belátott a kulisszák mögé. Most látta, hogy minden, ami ezen a férfin eddig szimpatikus volt neki, nem volt egyéb álarcnál, egyszerű máznál, amely most lepattogzott és kilátszott alóla a selyemfiú-kíméletlenség.

Lassan hátrált az ajtóig. Még látta, hogy Lia megtántorodik az ütéstől és arcához kap, aztán sikoltást hallott és rekedt, durva ordítózást, székek zuhanását és ütések zuhogását.

De ekkor már az előszobában volt, feltépte az ajtót és leszaladt a lakáshoz vezető néhány lépcsőfokon.

Minden óvatosság nélkül, meggondolatlanul szaladt ki a kapun. Csaknem összeütközött Lukács Elly édesanyjával. Még látta, hogy az asszony meg akarja szólítani, ő azonban eltakarta az arcát és szó nélkül elsuhant mellette.

— Le fogom tagadni! — gondolta még, amikor félájultan végigdőlt egy taxi ülésén.

„... és igazán sajnálom, kedves Henry, hogy miattam került ebbe a kellemetlen helyzetbe! Sokért nem adnám, ha ez nem történt volna meg! Mondanom sem kell, hogy nekem is végtelenül kellemetlen volt a dolog, hiszen, mikor kérésé-

nek eleget téve, felmentem a lakására, fogalmam sem volt róla, hogy ilyen jelenetben lesz részem. Felejtse el, hogy ott voltam, sőt nagy szolgálatot tenne nekem, ha azt is elfelejtené, hogy egyáltalán ismertük egymást! Epizód volt az életünkben ez a két hét és ne is akarjuk, hogy több legyen...”

Henry bosszúsan gyűrte össze a levelet.

— Na — mondta rekedten — ilyen könnyen nem ússza meg a dolgot a kisasszony! Még nem végeztünk!

II. RÉSZ.

A DRÁMA.

Az Úri-utcai Bánky-palotában inasok és szobalányok végezték az utolsó simításokat.

Ma tartották a nagy estélyt, Dita búcsúestjét. Ehhez mérten a meghívottak háromnegyedrésze a fiatalság táborából regrutálódott. A fennmaradó egynegyedrészt a rokonok és közvetlen ismerősök tették.

Bánkyné lassan, nyugodtan öltözködött. Nyugalma azonban látszólagos volt. Időnként nagyon összeszorult a szíve.

Holnap, korán reggel a másik gyermeke is kirepül a fészekből. Egyedül maradnak ketten. Kétségtelen, hogy az ura mindenképpen megpróbálja majd elfeledtetni vele ezt a veszteséget, de azért... de azért nagyon nehéz elviselni...

Mindegy! Ditából nagy művész lesz. Zongora-virtuóz! Ez az egy év okvetlenül kell Rómában. Ó, egy egész esztendő! ...

És aztán? Jaj, hiszen azután jönnek a koncertek. A turnék. Bele kell törődni, hogy Dita csak látogatóba fog hazajönni olykor! A fiatalság kegyetlen. Hideg számítással alakítja a sorsát! Ha el kell menni, elmegy! Nem sokat tördök vele, hogy az otthon maradt szülőknek milyen üres lesz a lakásuk és az — életük.

Bánkyné felsóhajtott.

— Az ő boldogságuk és boldogulásuk a fontos! — gondolta rezignáltan. — Érzelmi motívumoknak itt nincs helyük!

A komorna serényen tett-vett körülötte. Felhúzta a cipőjét és kézhez adta a parfümös üveget.

Bánkyné megállt a tükör előtt. Elégedetten látta, hogy nem szokványos bók, amikor a lánya nővérének nézik, ha végigmennek a Váci uccán. Az estélyi ruha pompásan állt kifogástalan természetén. A haja olyan szőke volt, mint Ditáé, egyetlen ősz szál nélkül, arca síma, alakja telt, szeme fiatalos.

Megint felsóhajtott.

— Hiába minden! Magamra hagyott öreg-asszony leszek, aki a gyermekei után kesereg.

— Parancsol még valamit a kegyelmes asszony? — kérdezte a komorna.

— Nem kell semmi, fiam! Illetve... azt a kis aranytűt kérem, azt a kígyóalakút. Azt hiszem, jól állna ehhez a ruhához!

— Igenis! Hol is láttam csak? Persze a kisasszonynál van! Tegnap felvette, mikor a koncertre ment. Azonnal elkérem!

— Ne bántsa, fiam! Majd elkérem én! Úgyis meg akarom nézni, ha már felvette az új ruháját!

Néhány csepp parfümöt öntött egy parányi batisztzsebkendőre és elindult Dita szobája felé, mely a hallból nvilt.

A hallban valami különös érzés fogta meg. Fogalma nem volt róla, hogy mi az, amit érez? Egyszerre furcsán nyugtalan lett.

Dita ajtajához ért. Már rátette a kilincsre a kezét, mikor hangokat hallott a szobából. Dita beszélt.

— A legnagyobb gazság volt engem arra kényszeríteni, hogy ide beeresszem! Megírtam magának, hogy mi végeztünk egymással! Mit akar? Tönkre akar tenni?

Kemény férfihang hallatszott.

— Nem szeretem a nagy szavakat! Hagyjuk ezt! Eljöttem, mert el kellett jönnöm! Elhiheted, hogy nem szívesen tettem. Magam is jobban szerettem volna, ha te jössz fel hozzám! A botrányt én is szívesebben kerülöm el. Egy azonban biztos. Még botrány árán is megakadályozom, hogy elutazz.

Bánkyné, az ajtó előtt megmerevedett a rémülettől. Meg kellett támaszkodnia, hogy el ne essen. Hallotta, amint Dita hangja élesen csattan.

— Meg akarja akadályozni, hogy elutazzam? Szeretném tudni, hogy milyen jogan?

— Igen. És meg is fogom akadályozni. Hogy milyen jogan, azt kérde? Egyszerűen azon a jogan, hogy nem akarlak elveszíteni. Mert szeretlek. Nem tudok és nem akarok nélküled élni. Ajánlom, hogy nagyon vigyázz magadra!

— Mi az, fenyegetődzik?

— Igen fenyegetőzőm! Te túlságosan bízol magadban. De ha én megpróbálnám kihasználni azt a tényt, hogy fent voltál a lakásomon? ...

— Aljas, aljas ... zsarolni akar? Nem gondoltam, hogy ilyen utolsó tud lenni. Ne merjen hozzám érn! Takarodjon innen!

— Na, ilyen könnyen nem szabadulsz, fiacskám. Mi még nem végeztünk.

— Mit akar hát? Mit akar tőlem?

— Már mondtam. Ne utazz el!

Dita idegesen, idegenszerűen nevetett.

— Nem, ezt maga sem gondolhatta komolyan! A karrieremet, az egész jövődő életemet tegyem tönkre maga miatt? Ez igazán nevetséges!

— Te, ne feszítsd a húrt végletekig! Megjárhatod! Szeretlek! *Én még nem sok nőnek mondtam azt, hogy szeretem!*

— Ó micsoda megtiszteltetés. A nagy Henry kitüntet a szerelmével. A népszerű lokáltáncos! Asszonyok bálványa! ...

Ismét az ideges nevetés. Bánkyné előtt első-tétült minden. Szinte eszméletlenül támaszkodott az ajtófélfához. Most már értett mindent. Maga

előtt látta a mulatóbeli táncost, őszülő halántékával, kis filmsztárbajuszával, kegyetlen, hidegnézésű szemével. Úgy érezte, hogy itt helyrehozhatatlan tragédia történt.

— A lányom! Az én leányom!... — suttogta eszelős rémülettel maga elé. — Hát lehetséges ez? Ez a szörnyűség? Egy bártáncos lakásán volt?... A komoly, öntudatos, becsületes Dita? Hát ez... Ez maga a pokol!...

Bentről ismét hangok hallatszottak. A férfi beszélt.

— Mi ez? Ez a nagy fölény? Most egyszerre lenézel, mert lokáltáncos vagyok? Észrevetted a társadalmi távolságot? Miért szaladtál hát eddig utánam? Miért jöttél fel hozzám?

— Nézze — mondta Dita — mirevaló ez az egész? Mi értelme van ennek az útszéli veszekedésnek? Tudja, milyen közönséges? Menjen el innen Henry! Nyugodjék bele, hogy mi végeztünk egymással! Megzavart egy időre! Azt hittem, hogy szeretem! Tévedtem! Két nagy hibát is elkövettem. Hogy fent voltam akkor magánál és hogy belementem ebbe a mostani látogatásába! Lehet, hogy végkép kompromittáltam magam. De érje be ezzel! Ne gyűlöljük egymást! Elutazom és el fogom felejteni!

— Nem utazol el! Nem akarom! Megakadályozom!

Kis ideig csend volt. Aztán megszólalt Dita, nyugodtan és olyan halkán, hogy Bánkyné alig hallotta.

— Elég volt ebből Henry! En elutazom, erről kár vitatkozni! És aki, — jól jegyezze meg, — aki ebben meg akar akadályozni, azt megöli! Azt hiszem, elég világosan beszéltem. Nem teszem tönkre az életemet maga miatt!

Csengettek. Bánkyné meghallotta a szobalány siető lépteit. Nem akarta, hogy meglássák! Valószínűen vendégek érkeztek. Gyorsan visszavonult a szobájába, hogy kicsit összeszedje magát a villámcsapás után, amely oly váratlanul érte.

A szobalány ajtót nyitott és bevezette a vendégeket a szalonba, Bánkyné pedig ezalatt az ügyre borult és keservesen sírt.

Elsíratott egy álmot, amelyet tizennyolc éven át épített féltő gonddal.



A Bánky-palota balszárnyában, ahol a cselédség lakott, magas, vöröshajú, nagyon sápadt nő állt, a sötét folyosón egy ablakmélyedésben.

A Casanova mulató esténként tapsoló és elragadtatott közönsége nehezen ismerte volna fel Liát, a nagy Mr. Henry partnerét ebben a feldúlt arcú, sápadt, zilálthajú, dühtől félájult nőben.

A múltkori nagy jelenet után a férfi megígérte, hogy nem találkozik többé a „priváttal”.

Henry úgy látszott, be is tartja a szavát, ma délután azonban levelet kapott, amitől láthatóan szörnyen dühös lett. Egy ideig izgatottan szaladgált fel és alá a szobában, egyszerre aztán felkapta a kabátját és elszaladt.

O óvatosan követte. A férfi nem vette észre. Valami megbeszélte füttyjellel az ablakhoz csalogatta a lányt és kényszerítette, hogy óvatosan beengedje szobájába.

— Már több, mint fél órája bent van. Ő, Lia egy darabig fel-alá sétált a kapu előtt. Törte a fejét, hogyan juthatna be ő is?

Az ötlet aztán váratlanul jött. Szinte magától adódott. A palota előtt autók állottak meg. Férfiak, nők vegyesen, nagy zajjal mentek be a kapun.

Lia szinte öntudatlanul, gépiesen csatlakozott hozzájuk. Nem törődtek vele. Besurrant a kapun, majd az ajtón is. Tizedmagával jött, senki sem kutatta, kihez tartozik? Egy óvatlan pillanatban behúzódott erre a sötét folyosóra. Szíve a torkában dobogott az izgalomtól. Minden erejét össze kellett szednie, hogy el ne ájuljon.

Maga sem tudta, miért akart minden áron bejutni ide?

Mit fog csinálni? Botrányt? Ettől nem fél, de nincs is sok értelme.

Egyszerre meghallotta a férfi hangját. Felfigyelt. Észrevette, hogy az ablak, amelynél áll, szomszédos a lány szobájának egyik nyitott ablakával. Figyelni kezdett.

— Na, — mondta a férfi — ilyen könnyen nem szabadulsz, fiacskám. Mi még nem végeztünk!

— Mit akarsz hát? — hallotta a leány hangját.

— Már mondtam! Ne utazz el!

— Nem, ezt te sem gondolhatod komolyan! A karrieremet, az egész eljövendő életemet tegyem tönkre miattad? Ez igazán nevetséges!

— Te, ne feszítsd a húrt a végletekig! Megjárhatod! Szeretlek! Én még nem sok nőnek mondtam azt, hogy szeretem!

Lia halántékán és nyakán pattanásig feszültek az erek. Úgy érezte, hogy megőrül. Ennél kegyetlenebb áruulás nem érte még az életben. Az a férfi, akiért feláldozott mindent...

Elmosódva csengett fülébe a végzetes mondat. Én még nem sok nőnek mondtam, hogy szeretem!

Homlokára szorította a kezét, mert egyszerre hasító fájdalmat érzett a fejében.

„Én még nem sok nőnek mondtam... Én még nem sok nőnek mondtam...” — suttogta eszméletlenül.

Egyszerre — mintha filmtekercset pergettek volna le — megjelent előtte egy szörnyű éjszaka emléke, mikor Párizsban egy hotelszobában remegve állt előtte Henry és azt kívánta tőle, hogy áldozza fel magát érte.

Henry, meg ő akkor kezdtek divatba jönni. Először voltak külföldön és szerződést kaptak Londonba is. Két nappal a londoni út előtt Henry bevallotta, hogy kártyázott és mikor elfogyott a pénze, csekket hamisított a direktoruk nevére. Ott állt előtte a hotelszobában és szaggatott hangon beszélt.

— Lia, meg kell, hogy értsed! ... ha most le-
tartóztatnak, vége a londoni szerződésnek ...
Vége mindennek! ...

— Hát mit tehetek én, Henry? — kérdezte ő.

— Mindent! ... Te megmenthetsz! Ha én ...
ne haragudj, ha én más nővel mennék, azt nem
kifogásolnák, hisz beláthatod, hogy a számunk
én rám van bázírozva! ... Téged lehet helyettesí-
teni, de engem nem! ... Hisz, nem mondom, ve-
led jobb volna, de ... de neked itt kell marad-
nod!

Ittmaradni? ...

— Igen! ... Amíg ... Amíg te rendbehozod a
dolgot! ... aztán kijöhetsz utánam! Megint
együtt dolgozhatunk! ... ha ...

— Értem. Szóval azt akarod, hogy vállaljam
magamra a csekkhamisítást!

— Meg kell értened Lia! ...

— Már értem! De ez lehetetlen! Kívánj tő-
lem bármit, de ez ... ez szörnyűség! Ezt nem tu-
dom megtenni! ...

— Lia! A karrierem ... a karrierünk függ at-
tól, hogy ennek a szerződésnek eleget tegyek! ...
Tudom, hogy nagy áldozatot kérek tőled
és sejtettem, hogy nem lesz erőd elvállalni! Én
már megoldottam a dolgot! Ha ki akarsz tartani
mellettem, akkor nem hazudtolsz meg.

— Hát mit csináltál?

— Írtam egy levelet a rendőrségre! ... a ne-
vedben! Ebben a levélben bevallod, hogy te ha-
misítottad a csekket! Könyörgöm, ne cáfold meg!

Hidd el, meg fogom hálálni! Szeretlek Lia. Szeretlek. Én még nem sok nőnek mondtam azt, hogy szeretem!...

Aztán jöttek a detektívek, a szörnyű kihallgatások. És neki nem volt ereje megmondani az igazat. Aztán jött a tárgyalás, aztán jött a börtön. Henry Londonban hajlongott a tapsoló közönség előtt. Ő pedig minden este, mikor zúgó fejjel, fogcsikorgatva feküdt a kemény börtönágyon, sírva, zokogva, sikoltva, fuldokolva, lihegve idézte a remegő hangon elhangzott szavakat.

„Én még nem sok nőnek mondtam... én még nem sok nőnek mondtam...”

Mikor kiszabadult, Henry érte jött. Megint együtt dolgoztak. Akkor egy ideig nagyon boldog volt... és most...

Lia lépteket hallott és még jobban behúzódtott az ablakmélyedésbe, de nem jött arra senki.

Ahogy hátranyúlt, hogy megkapaszkodják az ablakpárkányban, keze valami hideghez ért. Mikor megfordult és közelebb hajolt, látta, hogy egy pamutgombolyag mellett 3—4 hosszú vastag acélkötőtű fekszik.

Ekkor ajtónyílást hallott. Kipillantott rejtek-helyéről. Látta, hogy Henry kilép a leány szobájából és a kijárat felé siet.

— Henry! — kiáltotta.

A férfi megfordult és csodálkozva közeledett. Fogalma sem volt róla, hogy ki hívja? Belépett a sötét folyosóra és meglepődve állt meg.

— Lia! — suttogta. — Mit keresel itt?

— Mit keresel itt te?

A férfi hidegen nézett végig rajta.

— Unom a jeleneteidet! Fejezzük be egyszer és mindenkorral — mondta. — Azt hiszem, legjobb lesz, ha mint partnerek is elválunk! Idejönni egy idegen házba! Csoda, hogy még eddig nem láttak meg! Menjünk gyorsan.

— Nem! Még maradunk! A cselédség el van foglalva odaát... Intézzük itt el... Szóval elválunk... Mint partnerek is...

— Ez lesz a legjobb!

— Úgy, a legjobb? — a nő arca most már viaszfehér volt, mint a fehéren izzó vas. — Tehát ez lesz a legjobb? Hát ide hallgass Henry! Te még nem sok nőnek mondtad, hogy szereted, de egy biztos: *hogy ma mondtad utoljára!*

A férfi valami különös fényt látott elvillanni a feléje szikrázó zöld szempárból. Hátrahökölt.

— Mit... Mit akarsz?...

Lia görcsösen markolta az egyik kötőtűt. Hüvelykujja rászorult a tű gombjára. Érezte, hogy izmai megfeszülnek. Teste megvonaglott.

— Mit akarok? — sziszegte. — Ezt!...

Karja a magasba lendült. Valami villant a félhomályban. Vad erővel döfött. Érezte, hogy a hatalmas tű puhán szalad keresztül a ruhán és még valamin.

Henry egy pillanatig mereven állt. Hangtalanul, csodálkozva meredt az előtte álló asszonyra. Különös borzongást érzett egész testében. Keze valami támaszték után kaparászott.

Nem zuhant el, hanem megroggyanó térdde-
lassan leereszkedett a földre. Kinyitotta a száját,
de nem jött ki hang a torkán. Még lejjebb csú-
szott. Feje nagyot koppant a padlón.

Aztán csend lett.

Most lépések hallatszottak és Liát megfa-
gyasztotta a rémület, de a lépések nem közeled-
tek, hanem távolodtak. Éveknek tűnő másodper-
cek teltek el. Lia ott állt a holttest mellett és
öklébe harapott, hogy meggyőződjék róla, nem
valami rettenetes álom-e, amit az utolsó félórá-
ban átélt.

Szinte öntudatlanul törülte le a homlokára
gyűlt hideg verejtékcseppeket. Aztán nem bírta
tovább a rázuhant szörnyű csendet. Kisurrant a
hallba és anélkül, hogy bárkivel találkozott volna,
halkan betette maga mögött az előszoba ajta-
ját...

*

Dita, Verebes doktorral táncolt és Bánkyné
egy károsszékekben ülve, elborultan nézte.

Egy barátnője ült mellette és beszélt hozzá,
de ő nem hallotta. Nézte a lányát, aki ilyen bor-
zasztó meglepetésben részesítette.

— Lehetséges, hogy ez az én lányom? — gon-
dolta.

A férje lépett hozzá.

— Valami baj van drágám? — kérdezte. —
Rosszkedvűnek látszol.

Az asszony végigsimított a homlokán.

— Semmi különös, Péter! Fáj a fejem!

Kis ideig beszélgettek, de Bánkynénak ma nem volt türelme sokáig egy helyben ülni. Felkelt, végigsétált a termen, aztán kiment a hallba.

Fejfájása már olyan elviselhetetlen volt, hogy elhatározta, hogy bevesz valamit. Besietett a szobájába, de nem találta a szokott csillapítószerét.

Csengetett, de a komorna nem jött be. Ismét csengetett.

Pár percig türelmetlenül várt, aztán ingerülten elindult, hogy megkeresse a komornát.

Mikor a cselédség szobáihoz vezető folyosóra lépett, megbotlott valamibe. Lehajolt. Keze valami puha tárgyhoz ért.

Nagy önruralommal fojtotta el a feltörni készülő sikolyát. Gyors mozdulattal a villanykapcsolóhoz lépett. Felpattantotta.

A villany, csak egy pillanatig égett, aztán ismét homály borult a folyosóra. Bánkyné hátradőlt és megtámaszkodott a falban. Úgy érezte, hogy azonnal elájul.

Egyetlen pillantásra felismerte a mulatóbeli táncost. Azt is látta, hogy a férfi már nem él. A kiálló hatalmas kötőtű a szíve fölött mindenél világosabban és érthetőbben beszélt.

Hosszú másodpercig úgy állt a falhoz támaszkodva, mint a szélütött.

— Ez nem igaz! — suttogta lázasan és félig eszméletlenül. — Nem igaz, nem igaz, nem igaz!

A tagjain végigfutó gyengeség teljesen megbénította. Egy-két percig gondolattalanul állt,

aztán eszmélni kezdett és úgy jájdult fel, mintha váratlan ütés érte volna.

— Dita! — kiáltotta. — Dita ölte meg!

Igen, ehhez nem fér kétség! Hiszen ő percekig hallgatta a veszekedést. A lány szakítani akart mindenáron, a férfi nem nyugodott bele. Az, hogy idejött, szintén emellett szól... Dita érezte, hogy a karrierje, az egész élete forog kockán. Emlékezik rá, hogy a lány hidegen és nyugodt eltökéltséggel mondta.

„... és aki — jól jegyezd meg — aki ebben meg akar akadályozni — azt megölöm...”

— Megölte! — sikoltott benne a kétségbeesés. — Megölte és ezzel megölte önmagát is!

Vége a szép, fiatal életének. A síma, gondtalan életének. Visszavonhatatlanul elrontotta.

A gyengeségi roham elmúlt. Az asszony arca megkeményedett. Elszánta magát élete legnagyobb és legveszélyesebb játékára.

Energiája visszatért. Kinyitotta a folyosóról nyíló kis ajtót, mely egy lomtárba vezetett. Lehajolt, megragadta a férfi karját és be akarta vonszolni a kis szobába.

Pár pillanat múlva lihegve, erőtlenül hagyta abba. A holttest olyan súlyos volt, hogy meg sem tudta mozdítani.

Mit tegyen? Itt nem hagyhatja, mert valamelyik inas, vagy szobalány errejöhet és okvetlenül belebotlik. A felszolgálással rövidesen végeznek odabent és akkor elkerülhetetlen, hogy valamelyik ne jöjjön ide.

A holttestet egyedül nem tudja bevinni! A komornának szóljon? Régi, hűséges teremtés, de azért... Nem, nem ez komoly dolog!

Már pedig tenni kell valamit mindenáron. Dítát megmenti még az élete árán is. A férje?...

Egy pillanat alatt határozott. Igenis a férjének szól. Az ő segítségét kéri. Neki is kötelessége, hogy segítsen ezen a szerencsétlen megtévedt gyermekén.

Nem habozott tovább. Gyors léptekkel ment a fogadóterem ajtajához és magához intette a férjét.

— Parancsolsz drágám? — kérdezte a miniszter.

— Péter... ne kérdezz semmit, csak segíts nekem! Később mindent megmagyarázok és... most azonban gyere!...

— Nem értem!

— Majd megérted később! Nem veszíthetünk egy percet sem!

Kézenfogva húzta az urát maga után. Mikor a félhomályos folyosóra ért, felkattantotta a villanyt.

A férfi felhőrdült.

— Klári!

A villany kialudt. Az asszony lihegve, szaggattottan suttogetta.

— Segítened kell, Péter!... Be kell vinnünk ide!... Egyedül nem bírtam. Péter, könyörgöm!

— De mi történt itt? ... És hogy került ide ez az ember. Tudni akarom!

— Később Péter, később!... Majd azután, ha...
Bánky szó nélkül lehajolt, megragadta a holttestet a két hóna alatt és nagy erőfeszítéssel behúzta a kis szobába.

Halálsápadtan jött ki. Az asszony, gyors, remegő kézzel becsukta az ajtót és kihúzta a zárból a kulcsot.

— Most beszélj! — mondta a férfi. — Mondj el mindent!

— Igen!... de nem itt!... gyere be a szobámba!

— És a vendégek?

— Tíz percre nélkülözni fognak bennünket!

Bementek az asszony szobájába. A férfi a felesége szemébe nézett.

— Szeretném, ha megmagyaráznád, Klári!

Bánkyné keskeny, fehér kezével végigsimított a homlokán. Remegő hangon mondta.

— Péter, itt rettenetes dolog történt! Nem tudom, tudod-e, ki ez a férfi, akit...

— Tudom — vágott közbe Bánky. — Ráismertem. A Casanova mulató táncosa. Ne erről beszélj, hanem arról, hogy ki ölte meg?

Egy pillanatig csend volt. Aztán megszólalt az asszony.

— Én!

Bánky felugrott. Üveges szemmel bámult a feleségére.

— Te?... Klári, tudod mit beszélsz? Eszednél vagy?

— Tudom, mit beszélek! Igen, én öltem meg...

Hallgass meg Péter! Elmondok mindent. Ez a férfi... ennek a férfinak Dita a szeretője volt!...

— Micsoda? ... Honnan veszed ezt? Mi történik itt?

— Hallgass végig... Ma este tudtam meg. Be akartam menni Dita szobájába. Hangokat hallottam... Ő volt bent. Meg akarta akadályozni, hogy Dita elutazzon. Erőszakoskodott. Én... én... kint hallgattam. Mikor kijött, félrevontam. Felelősségre vontam. Aljas volt, közönséges és goromba! Elvesztettem a fejem... fenyegetődzött... zsarolni akart... akkor már nem tudtam, mit teszek. Egy kötőtű került a kezembe. Magam sem tudom, hogyan? ... Beledöftem! ... Hang nélkül összeesett! ...

Elhallgatott és kezébe temette az arcát. A férfi látta, hogy közel van az idegrohamhoz.

Felállt, vizet töltött és odaadta az asszonynak.

— Igyál egy kicsit!

Bánkyné ivott egy kortyot és hálás pillantással adta vissza a poharat.

Csend volt. Bánky nagy léptekkel járkált a szobában. Halántékán kidagadtak az erek. Arca szinte eltorzult a kétségbeeséstől. Öntudatlanul nyúlt a cigaretta után, de keze úgy reszketett, hogy nem tudott rágyújtani. Végre megállt az asszony előtt.

— Mit akarsz most tenni?

Bánkyné nem felelt, kétségbeesett mozdulatot tett.

— Mégis! Hát csak van valami terved?

— De Péter! — jajdult fel az asszony. — Hát hogy tudsz ilyen kérdésekkel kínozni. Hát lehet nekem tervem? Azt hiszed, tudok gondolkozni. Hiszen csak most eszmélek rá, hogy mit tettem? Én arra várok, hogy te segís.

— Rettenetes! Én még most sem ocsudtam fel. Azt hiszem, hogy álmodom! Lidércnyomásom van. Ha elgondolom...

Az asszony kétségbeesetten vágott közbe.

— Péter, itt most nincs helye logikus, józan gondolkodásnak. Ditáról volt szó... Ditáról, érted? Te talán különb lettél volna? Te nem öltél volna?

Bánky halántékán megduzzadtak az erek.

— De igen! De nem ezt a csirkefogót.

— Hát kit?

— Ditát.

— Péter! Megörültél? Nem félsz az Istentől?

— Igenis, Ditát! Megérdemeltük tőle ezt? Ezt tanulta nálunk? Ezt a gyalázatosságot? Gyilkosságba kergetett téged és én még elnéző legyek?

— Ne beszélj így Péter! Talán nem is tehet róla! Gyenge volt. Nem bűnhődhet egész életében egy rossz pillanatért. Próbálj lehiggadni! Próbáljunk kieszelni valamit. Hogy mit tegyünk?

Bánky legyűrte izgalmát. Keményen, határozottan mondta:

— Nincs erről mit beszélni. Természetesen magamra vállalom.

— Drágám! Köszönöm. Nagyon, nagyon köszönöm! ... De persze erről szó sem lehet!

— Miért?

— Mert én nem akarom!

— Ugyan! Nem elég, hogy én akarom?

— Nem, drágám! Mindjárt megmagyarázom. Először is talán csak hetek kérdése, hogy újra tárcát vállalj.

— Lemondok róla.

— Nem mondasz le. Ne feledkezz meg arról, hogy van egy fiad, akiből diplomatát akarsz faragni és aki a legjobb úton van, hogy az is legyen. Mi lenne belőle nélküled? Nem elég, hogy meghurcolják a nevét? Milyen sorsa volna, ha magára is maradna?

Bánky hallgatott.

— A harmadik ok pedig egyszerűen az, hogy nem tudnám elviselni, ha ártatlanul szenvednél ... miattam!

— Kláril! ... Ez igazán nem fontos!

Nem drágám, ne beszéljünk erről többet! Az érveim, különösen, ami a fiadat illeti, azt hiszem, eléggé meggyőzőek. Én most már csak egy dolgot kérek tőled!

— Mit?

— Könyörgöm, egyezz bele, hogy csak reggel vonjam le a konzekvenciáit annak, amit tettem. Dita korán reggel elutazik. Nem szabad megtudnia semmit! Tönkre tenné a dolog. Az ő fiatal lelke nem bírna el ilyen emóciókat... Úgy-e, megteszed ezt nekem?

— Hogyan... Hogy érted azt, hogy... Levonod a konzekvenciákat?

Az asszony szomorúan elmosolyodott.

— Ne félj semmit, nem akarok öngyilkos lenni! Nem, nem csak... gondolom, reggel, ha... ha már Dita elutazott, felhívjuk telefonon a rendőrfőkapitányt és... Ő majd megmondja, mi a teendő?

— Borzasztó ez, Klári!

— Nem, Péter! Ez a leghelyesebb. A főkapitány jó barátunk. Meglátod, nem is fognak rosszul bánni velem! Úgy-e, beleegyezel, drágám? Dita kedvéért, akiből még rendes ember lehet. Úgy-e, megteszed?

— Természetesen! De nem foglak magadra hagyni. Légy nyugodt, melletted leszek! Ha már így akarod!

— Igen, így akarom! És köszönöm! Nagyon kérlek, ne szólj egy szót sem Ditának, ne tégy neki szemrehányást. Most pedig menjünk vissza a vendégekhez!...

*

Lia félig tébolyodottan ténfergett az uccán. Nem törődött a sűrűn hulló hóval. Kínos erőlködéssel vonszolta magát előre. Szeme előtt állandóan ott fehérlett Henry halálradermedt, sápadt arca. Maga előtt látta a hataimas acélkötőtűt, amint villogva lecsap és keresztülszalad a ruhán.

Az intenzív látomás úgy megrendítette, hogy felsikoltott és futni kezdett. Közben egy pillnatra

eszébe villant, hogy már bent kellene lenni a lokálban. Aztán keserűen elmosolyodott. A lokálban? Henry nélkül? Ez igazán mulatságos. Szinte öntudatlanul félhangosan mondta.

— Hölgyeim és uraim, világhírű műsorszámunk ma este gyilkosság miatt elmarad! Gyilkosság miatt! ... Gyilkosság miatt! ... Hölgyeim és uraim! ... Elmarad! ...

A Dunaparton járt. Dermesztő északi szél süvöltött át a fák között. Nem érezte. Mélyen keresztül hajolt a korláton és mereven nézte a zajló Dunát.

— Nana, fiatalasszony, nem jó olyan sokáig nézegetni a Dunát, baj lehet belőle!

Lia összerázkódott és felemelte a fejét. Hatalmas termetű, prémgalléros rendőr állt mellette. Jóindulatúan mosolygott.

— Úgy ám, baj lehet! Csak nem akar talán meghalni? Ilyen szép fiatal hölgy. Hát mi történt? Elhagyta a vőlegénye? Ne féljen semmit, minden újjára akad, akár tíz is. Amint látom, nyomor sincs jelen. Akinek ilyen szép bundája van. A fiúval, mondom, ne törődjék! Na, menjen szépen haza. Úgy ni! És nevéssen az egész világon. Úgy-úgy, menjen csak. Na, jójcaját! Csak semmi sírás. Az egész dolog nem ér annyit! Ezt én mondom, Kovács XIV. András törzsőrmester.

Elégedetten nézett a távolodó nő után.

— Jól van öreg Kovács Andris. Megint megmentettél egy emberéletet.

Lia pedig nagy erőlködéssel vonszolta magát

előre, mindig csak előre, kimerülten, cél és terv nélkül, letargikusan és eszelősen suttozta.

— ... elmarad, hölgyeim és uraim gyilkosság miatt... gyilkosság miatt... gyilkosság miatt...

*

Bánkyné mereven és szótlanul nézte Ditát, aki két lány és három fiú között ült és nevetett.

— Bámulatos! — gondolta. — Hát miből vannak ezek a mai fiatalok? ... Hol vették ezeket a hajókötél-degeket? Ilyen nyugodtan, ilyen zavartalanul nevetni, beszélgetni, flörtölni, két-három órával azután, hogy ... és nem törődni vele, hogy mi lesz? Még csak arra sem kíváncsi, hogy ott van-e még a holttest? Szinte hihetetlen!

Aztán az urát nézte, aki sápadtan, remegő kézzel gyújtott egyik cigarettáról a másikra és időnkint biztató, megnyugtató pillantásokat küldött feléje.

Közben a gyönyörű grammofonszekrényből angol táncslágerek ritmusai és színekópái hullámzottak elő, nevetgélés, csevegés, pohárcsengés és kanálcörgés hangzott.

A kulccsal lezárt kis szobában pedig hidegen és mozdulatlanul feküdt egy halálbadermedt férfi.

*

Hajnali félöt volt. Az utolsó vendég is elbúcsúzott. Bánky összeförten ült íróasztalánál. Az aszszony viszont retlenetes erővel nyugalmat erőszakolt magára és belépett Dita szobájába.

Hideg volt. Bánkyné fázósan burkolózott se-lyemkendőjébe és az ajtóhoz támaszkodva fi-gyelte, hogy Dita az utolsó simításokat végzi cso-magjain.

— Rossz színben vagy anyus!... Fáradt vagy? — kérdezte a leány.

— Igen! Fáradt vagyok!

— Azonnal készen leszek, drágám! És nem fogtok kikísérni a vonathoz! Nem engedem! Ki vagytok merülve és le fogtok feküdni!

— Nem, fiam, én kikísérlek! Apa azon-ban... csakugyan fáradt. Ő itthon marad!

Dita elkészült a csomagokkal és anyjához for-dult.

— Szeretném, ha leülnél anyus. Mondani aka-rok valamit.

Az asszony megrezzent. Most következik a val-lomás.

— Csak beszélj Dita! Nem ülök le. Jobb itt... az ajtónál...

Dita eléje állt.

— Nagyon nehéz megmondanom anyus... de nem tudok így elutazni... muszáj!...

— Csak beszélj nyugodtan Dita! Hallgatom.

— Anyus... Nekem... hogy's mondjam? ud-varolt egy férfi... egészen rövid ideig.

Egy pillanatig várt, aztán mi-^{kor} az asszony nem szólt közbe, kicsit biztosabb hangon foly-tatta.

— Igen, egy férfi... Talán nem is volna fon-tos, hogy megmondjam, hogy kicsoda, de miért

titkoljam most már? ... Talán emlékszel még arra a táncosra a Casanovában?

— Igen! Emlékszem!

— Megismerkedtem vele... Egy örült pillanatban felmentem hozzá. Nyugodtan mehettem, bíztam az erőmben. Nem is lett volna semmi baj, de akkor odajött a barátnője. Nemsokára, hogy én megérkeztem. Nagy botrányt csinált. Én megszöktem. Kiszaladtam a kapun és csaknem beleütköztem Elly mamájába. Láttá, hogy honnan jövök ki? Talán az uccára kiszűrődő lármát is hallotta? Esetleg kombinálni kezdett? ... ezt meg kellett mondanom. Ne lepődj meg, ha egyszer említi.

Kis szünetet tartott.

— Nehéz volt elmondanom, de tudom, hogy neked még nehezebb volt végighallgatnod! Bocsáss meg nekem anyus!

— Rendben van Dita — mondta Bánkyné hideg hangon.

— Köszönöm. Ami ezt az embert illeti, ne félj, nem fog többé zavarni bennünket.

Bánkyné felkapta a fejét.

— Nem! Ezt igazán nem hiszem! — mondta különös hangsúllyal.

— Tudniillik... be kell vallanom... hogy itt volt... itt volt ma este és meg akarta akadályozni, hogy elutazzam!

Bánkyné előrejött az ajtótól egy lépést.

És? ... — kérdezte izgatottan. —

— Megmondtam neki, hogy végeztünk! Hogy,

nem ér nekem annyit az ő egész élete, mint a karrierem. Elküldtem! Elment és nem kell többé törődni vele. Nem volt köztünk semmi és nem is lesz.

Az asszony sápadtan visszadőlt az ajtóhoz.

— Gyáva! — gondolta, de aztán megsajnálta egy kicsit a lányt.

Nincs több mondanivalód? — kérdezte.

— Nincs, anyus!

— Úgy... tehát nincs... Gondolod, hogy egész őszinte voltál? Hogy elmondtál mindent?

Dita elámult.

— Igen.

— Nézd Dita, én minden tekintetben melletted állok és segítségedre vagyok. Nem hagylak el. Megvédlek. Még akkor is, ha nem csak annyi történt ennek a férfinak a lakásán, mint amennyit bevallottál. Biztos vagy benne, hogy mindent elmondtál?

— Igen, anyus! — mondta a lány csodálkozva. Bánkyné bólintott.

— Helyes! — mondta hidegen. — Légy nyugodt! A szeretetem változatlanul a tied. De... ha nem veszed rossznéven, csakugyan nem kísérek ki a vonathoz! Nagyon elfáradtam!...

A búcsúzásnál Dita sírt. Érthetetlennek találta, hogy ezt a kis meggondolatlanságot, amit elkövetett, ilyen elviselhetetlen metsző hidegséggel büntetik. Hiszen csakugyan hiba volt, amit csinált, de mégis egy egész évre megy el... egy évig nem látják és... mintha egy idegen búcsúzna!

Apja könnyedén megcsókolta a homlokát és nem nyújtott kezét, az anyja pedig csak megérintette ajkával az arcát és aztán rögtön elfordult.

Ditából kitört a zokogás. Kétségbeesve kiáltotta.

— Miért teszitek ezt velem? *Hát olyan rettenetes, amit tettem?*

Az asszony csak egy pillantással felelt. Dita lehajtotta a fejét és kisurrant az ajtón. Levonszolta magát a lépcsőn és beült az autóba.

*

Ez az éjszaka nemcsak a Bánky palotára hozott izgalmakat, hanem a Casanova mulatóba is.

Tizenkét óra volt, mikor a mulató művészeti vezetője izgatottan nyitott be a Henry duó öltözőjébe. Meglepődve hőkölt hátra.

— Mi ez? — mondta, — hol van Henry?

Lia úgy, ahogy valami megmagyarázhatatlan ösztönnél fogva felvánszorgott ide, kalapban és bundában ült egy széken. Az asztalra borult. Könnyei végigfolytak az arcán. Hangtalanul sírt és egész testében reszketett.

— Mi ez? — ismételte a rendező. — Mi van veled, Lia? És hol van Henry?

Lia felemelte a fejét. Ránézett és nem felelt.

— Miért nem beszélsz? Tíz perc múlva a tíz számotok következik. Hol van Henry? ...

Lia mereven bámult a levegőbe. Eszelősen sutogta.

— Elmarad, hölgyeim és uraim!... Elmarad...

— Mi marad el? Miért nem felelsz? Hol van Henry?

— Henry? Hol van ő már! Na, mit gondolsz, hol van? — Rekedten nevetett. — Egy kis baleset érte...

A rendező egy pillanatig nézte a félájult nőt, aztán kiszaladt az öltözőből és megkereste az igazgatót.

— Direktor úr, valami baj van Henryvel. Liával nem lehet beszélni! Azt hiszem, nagyon komoly a dolog. Én beszélek az ügyeletes rendőrtiszttel. Vagy felhívom a rendőrséget.

— Nem! Jó lesz a rendőrtiszt is. Szólj neki!

A rendező körülnézett és elindult egy kis sarokasztal felé. Pár szót sűgött a rendőrtiszt fülébe.

A rendőrtiszt bólintott. Felállt és kiment.

Egy perc múlva bekopogott Lia öltözőjébe.

— Na fiam, — mondotta, — nyugodjon meg és mondjon el szépen mindent. Hol van a partnere? ...

*

— Péter drágám!... Én már át is öltöztem! Hiszen... értem fognak jönni... Most pedig... hívd fel a főkapitányt!

A férfi mély lélegzetet vett.

— Igen! — mondta sóhajtván és a telefon után nyúlt.

Kopogtak az ajtón és a komorna lépett be:

— Bocsánat! kegyelmes asszony! ... a kegyelmes urat keresi két úr!

— Most hajnalban? Micsoda dolog ez?

— Igen, kegyelmes úr kérem, ne tessék haragudni! ... de azt mondták, hogy a rendőrségtől jöttek! ...

Bánkyné összerázkódott.

— Helyes! ... küldje be az urakat!

A komorna kiment és két férfit vezetett be. Az egyik előrelépett, összeütötte a bokáját és meghajolt.

— Kegyelmes uram, dr. Takács főfelügyelő... Engedelmmükkel, a kollégám dr. Tóth felügyelő... kegyelmes asszonyom... Bocsánat, hogy ilyen szokatlan időben bántorkodunk, de a dolog nagyon fontos és nagyon komoly. Egy gyilkosság ügyében nyomozunk...

Bánkyné nyugalmat erőltetett magára.

Foglaljanak helyet az urak! És parancsoljanak velünk!

Ebben a házban, kegyelmes uram, gyilkosság történt!

Bánkyné halálsápadtan dőlt hátra a székén.

— És? ...

— A holttest, bármily hihetetlenül is hangzik, itt van a házban!

— De kérem... honnan tudják ezt önök?

— A gyilkos jelentkezett a rendőrségen és részletes vallomást tett.

Bánkyné elsápadt. Arra gondolt, hogy Dita az ő hideg és elutasító bánásmódjuktól elkecserevedve,

jelentkezett. Épp meg akart szólalni és kijelenteni, hogy ő a gyilkos, mikor dr. Takács folytatta.

— A gyilkosságot egy Sándor Lia nevű artistanő követte el, aki idejött az áldozat után, mert ... bocsánat, ezt ígérem, egész diszkréten fogjuk kezelni, — mert az áldozat udvarolt az önök leányának. Ne méltóztassanak megijedni. A tettes vallomásából azt látjuk, hogy az egész dolog nem volt túlságosan komoly. A tettes idejött az áldozat után, a hallban megleste, szóváltás támadt köztük és egy kötőtűvel erős felindulásban leszúrta ... Rosszul van a kegyelmes asszony?

Dita elhelyezte holmiját a fülkében. Megtörülte könnyes szemét és az ablakhoz lépett. Elfásulva nézte, hogy lent, a perronon emberek vannak, férfiak, nők, akik barátot, szeretőt, rokont, kísértek ki, ide, a vasúthoz. Valakit, aki elutazik...

Ismét elfutotta szemét a könny. Most még jobban érezte elhagyatottságát. Most még érthetlenebbnek érezte, hogy szülei ilyen ridegen és visszautasítóan bánnak vele.

Aztán megmozdult a hosszú kocsisor, a kerekék mind gyorsabban forognak és Dita elment az ablaktól. Leült és kibontotta az egyik reggeli ujságot, amit a pályaudvaron vásárolt.

Unottan és közönyösen lapozgatott az ujságban, egyszerre azonban megrándult, mint akit villanyütés ér. Szeme mereven és rémülten tapadt a nagybetűs címre és alcímekre:

„Meggyilkolták Henryt, a híres táncos-artistát!”

„A nyilkos beismerésben van!”

„Holttest az előkelő politikus lakásán!”

„Különös és izgalmakban bővelkedő eset foglalkoztatja a rendőrség bűnügyi osztályát. Tegnap, a késő esti órákban gyilkosság áldozata lett Henry, a híres és népszerű táncos-artista, polgári nevén Kátai Henrik.

A rendőrségen, amely az ügyet különleges diszkrécióval kezeli, a következőket tudtuk meg:

Tegnap este negyedtizenkettőkor kellett volna parkettre lépni a népszerű Henry-duónak a Casanova-mulatóban. A mulató művészeti vezetője tizenegy órakor nem kis izgalommal állapította meg, hogy Henry még nem érkezett be a helyiségbe. Partnernőjéhez, Lia Roppo-hoz fordult, hogy nála érdeklődjék a táncos iránt, a táncosnő azonban olyan izgatottan viselkedett és olyan felindult lelkiállapotban volt, hogy a rendező jobbnak látta a jelenlevő ügyeletes rendőrtiszthez fordulni.

Lia Ropps — polgári nevén Sándor Lia — a rendőrtisztnek is zavaros válaszokat adott és olyan gyanusan viselkedett, hogy legokosabbnak látszott, ha az artistanőt előállítják a főkapitányságon.

Sándor Lia kihallgatása folyamán többször idegrohamot kapott. Végül teljesen összeroppan és bevallotta, hogy féltékenységből megölte partnerét.

A gyilkosság egyik előkelő politikusunk laká-

sán történt, ahová az artistanő követte áldozatát. A vallomásból kiderül ugyanis, hogy „a szép Henry” meglehetősen sikerrel udvarolt a politikus leányának. A táncosnő, akit az áldozathoz a partnerségen kívül szorosabb szálak is fűztek, a politikus villájának egyik elhagyott folyosóján felelősségre vonta szerelmesét és felindulásában egy a kezébe akadt hatalmas kötőtűvel szívenszúrta.

A holttest e pillanatban még a villában van. A továbbiakra nézve már megtörtént az intézkedés. A gyilkos artistanő kihallgatása tovább folyik...”

Dita ernyedten eresztette ölébe az ujságot. Csak lassan szedte össze magát annyira, hogy gondolkozni tudjon

Henry tehát meghalt... még pedig náluk halt meg, ez kétségtelen!... És kétségtelen az is, hogy akkor még, amikor ő otthon volt ..

Egyszerre rettenetes gondolat villant át rajta.

— Jó Isten! — mondta és halántékára szorította kezét, mert úgy érezte, hogy kipattannak rajta az erek — hiszen az anyám mindent tudott... apus is... megtalálták a holttestet és... és azt hitték... hogy én... hogy én voltam, aki... hiszen ez rettenetes!...

Most élesen emlékezett minden szóra, amit anyja a csomagolás közben mondott neki.

— Azt várta, hogy be fogom vallani! — gondolta. — Azt mondta, hogy mellettem lesz! Hogy bizzam benne!

Még jobban megrémült.

— Magára akarta vállalni! Igen, igen, egész

biztos, hogy magára akarta vállalni! És azt hitte, hogy én tudom ezt! Azt hitte, hogy tudom és nyugodtan tűröm. Hogy hagyom! ... Most már mindent értek! Mindent! ...

Felugrott és lázasan kapkodta le holmiját a poggyászhálóból.

Csak egyet érzett. De ezt határozottan és megfellebbezhetetlenül. Hogy nem tud így elutazni. Hogy lehetetlen így egy egész évre elmenni. Hogy látni kell őket. Beszélni velük. Megmondani nekik, hogy ... mit is akar mondani? Nem tudja! Talán semmit! Csak megcsókolni őket! A kezüket ...

A vonat lassított és csakhamar megállt.

Dita leszállt. Hordár leszedte a csomagjait, aztán taxi után nézett.

Végre talált. Meglehetősen öreg jószág volt.

Elvinne Pestre? — kérdezte.

— El én, kisasszony! Ha megfizeti, még Amerikába is!

— Akkor menjünk, kérem!

— Igen, csak hogy baj van.

— Micsoda?

— Kevés a benzinem. Előbb tölteni kell.

— Majd útközben találunk töltőállomást! Most csak induljunk, gyorsan! ...

— Hát mehetünk éppen, ha olyan sürgős! De akkor a kisasszony fizeti a különbséget, mert úgy többbe kerül!

— Jó, jó, megfizetek mindent, csak menjünk már.

A soffőr becsapta rá az ajtót, a volán mellé ült és elindította a kopott alkotmányt.

— Ezek a nők! — mormogta. — Ha valami eszükbe jut, akkor rögtön kell. Tökéletlen nép-ség! ...

*

— Mikor a holttestet elvitték, Bánky és az asszony kimerülten roskadtak a díványra.

— Klári — mondta Bánky. — Én most nem is tudom, mit szóljak?

Az asszony ránézett.

— Köszönöm, hogy segítettél nekem Péter!... Jó, hogy így történt. Most már nincs semmi baj. Szép volt, hogy mellettem maradtál, amikor még azt hitted, hogy ...

— És most?

— Most? ... Azonnal leülünk és levelet írunk annak a szegény gyereknek, akit így engedtünk el ... Ilyen szívtelenül ... Akinek nem hittem egyetlen szavát sem, csak azért, mert nem vállalta be azt a borzasztó dolgot, amit egy félreértés miatt neki tulajdonítottam ... Most már hiszek mindent ... Mindent ...

Levélpapírt vett elő és írni kezdett.

„Drága egyetlen, kicsi Ditám ...“

Ebben a pillanatban, a szobalány lépett be, szokatlan robajjal.

Bánkyné hosszúsan mondta.

— Mi az? Mi történt? Miért zavar megint?

— Kegyelmes asszony ... bocsánat! A kis-asszony!

— Mi van a kisasszonnyal?

— Visszajött! Itt van!

— Hol van?

— Itt vagyok, anyus! Itt vagyok, drágám! — hallatszott az ajtóból.

Aztán pillanatokig csak összefüggéstelen szavak, félmondatok hallatszottak, egy-egy csók között.

— Visszajöttem! Igen! Nem tudtam így... Meg kellett, hogy mondjam! Meg kellett, hogy köszönjem! Hiszen te... ó, milyen szomorú lehettél! Bocsáss meg!...

— Nem, neked kell megbocsátanod... ha tudsz... Mert azt hittem... mert azt tudtam hinni... rólad.

— Ó, most már nincs semmi baj! És te apus! Hogy haragudtál!...

— Igen, haragudtam drágám! Pedig neked lett volna okod a haragra.

— Nem, nem. Én nagy hibát követtem el. Meggondolatlan voltam. Azért történt minden.

*

— Szomorú vagy? — kérdezte Bánkyné, mikor később együtt teáztak Dita szobájában.

A leány kiesít zavartan bólintott. Anyja gyöngéden a kezére tette a kezét.

— Szeretted?

— Eleinte azt hittem, hogy szeretem, de aztán rájöttem, hogy a táncába szerettem bele és... és abba, ami e mögött a tánc mögött van...

Kicsit hallgatott, aztán halkán mondta.

— Ez a szerelem az életébe került! Én vagyok az oka!

— Ne beszélj így Dita. Te nem tehetsz róla. Ha nem te, akkor más valaki jött volna, aki... Nem mi irányítjuk a sorsunkat! Holnap elutazol fiam! Dolgozni fogsz és el fogod felejteni! Elfelejtessz mindent!

Dita lehunyta a szemét.

— Mindent! — mondta halkán. — Lehet! Csak azt a táncot nem! Ez megmaradt belőle! Azt nem felejttem el. Soha...

VÉGE.

A MEGBÍZHATÓ KÍSÉRTET

címmel jelenik meg a *Világvárosi Regények* legközelebbi száma. Szerzője:

ÁKOS MIKLÓS,

aki ezúttal nemcsak izgalmas, de egyben rendkívül mulatságos regényt írt. Egy ódon kastély történelmi levegőjében bonyolódik a fordulatos cselekmény, melynek hőse egy állástalan fiatal mérnök. Ötletekben gazdag írást kap kézbe az olvasó, aki ezúttal sem fog csalatkozni az íróban.

343. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

Vízzintes:

1. Hajléktalan
10. Mutatószó
11. Keleti uralkodó címe volt
12. Műveit mindnyájan ismerjük ifjúkorunkból
13. Mecset nevének egyik szava
14. Orosz folyó
15. Nem oda Budát
17. Egymást előző betűk
18. Bibliai (állapot)
21. Szomszédállam pénze
23. Hitvány ital
24. Írószer
25. Tör anagrammája
26. A király polgári neve a francia forradalomban
27. Távirati «ő»
28. Francia impresszionista festő
29. Római 501
30. Tisztít
31. Egzotikus növény
32. A technika csodáinak egyik szellemóriása
33. Több királyunk neve
34. ...tentő
35. Díjszabás idegen szóval
36. Vissza: hol? németül
38. Macskaasbrak
39. 52
41. Állat
42. Szörzet
44. Villásreggeli, fon.
46. Igekötő.

Függőleges:

1. Bibliai eredetű szállóige
2. Könyörgés
3. Napoleon egy tábornoka volt
4. Idegen lovaskatona
5. Közlekedési eszköz
6. Helyhatározószó
7. Karddal hadakozik
8. Szerszám
9. Fényező festék
15. Angol számnév
16. Képet foglalunk ebbe
19. Ostoba
20. Energia
21. Takaró
22. Kérül belőle
24. Szűk folyómeder, Amerikában gyakori
26. Francia tájképfestő
28. Német folyó
29. Daliás
30. Ruzs eredetije
31. Tágas hely
33. Kellemetlenség
35. Kőzetek repedéseit kitöltő ércanyag
37. Főváros
38. Afrikai tó
40. IZI
41. Hérosz
42. Mulatozás szava
43. Igekötő
45. Sturm-Abteilung jele

342. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízzintes: 1. Mindenki szent, ki életet nyer, 10. Erény, 11. Arzén, 12. Giro, 14. Oirt, 15. MSO, 16. Les, 18. Luk, 19. Az, 20. Borab, 22. Si, 23. Nigeria, 25. Ak, 27. Bajkál, 29. Dél, 31. Keh, 32. Ile, 33. Osiris, 36. LT, 37. Kamerun, 39. VU, 41. Borus, 42. KT, 43. IJE, 45. NNN, 46. Kin, 47. Riva, 49. Vény, 50. Átért, 52. Marie.

Függőleges: 1. Megmaradok virágos mezőkön, 2. Iríz, 3. Néro, 4. Dno, 5. ey, 6. Ka, 7. Iro, 8. Szil, 9. Zérus, 13. Verebes Ernő, 16. Lóg, 17. Sarah, 20. Bír, 21. HIJ, 24. Aki, 26. Kés, 28. Áll, 30. Lik, 31. Kimon, 34. Rab, 35. Hús, 38. Run, 40. Újító, 42. Kinj, 44. Evés, 46. Kérő, 48. Arm, 49. Vak, 51. Te, 52. MÜ.

343. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

1	R	I	N	C	4	S	H	A	V	8	A	9	L	A
10	F	M	E		11	P	A	D	I	S	A	H		
12	M	A	Y		13	A	J	A		14	O	R	A	
				15	O	H	O		16	K		17	K	J
18	E	19	D	20	E	N	I		21	L	E	J		
23	G	O	R	E		24	C	E	R	U	Z	A		
25	E	R	O		26	C	A	P	E	T				
27	O	E		28	M	A	N	E	T		29	D	I	
			30	P	O	R	O	L		31	T	E	K	
3	E	D	I	S	O	N		32	B	E	G	A		
			34	R	E	R		35	T	A	R	I	F	
36	O	W		L		38	T	E	J					
39	L	I	40		41	A	L		42		43			
44	D	E	Z	45	S	O	N	E		46				
1	N	I	A	S	A	R								

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy.

Az utolsó 20 szám a következő:

- 324. GÖRÖG LÁSZLÓ: Az utolsó randevu
- 325. FORRÓ PÁL: Férficsere
- 326. NAGY KÁROLY: Az ellopott taps.
- 327. ERDŐDY JÁNOS: Hazardőrök.
- 328. AKOS MIKLÓS: A szakadék szélén
- 330. FARAGÓ SÁNDOR: A fekete ember
- 329. LELESZY BÉLA: A kétlábú csorda
- 331. FORRÓ PÁL: A próbakisasszony
- 332. GÖRÖG LÁSZLÓ: Én lopok, te lopsz. Ó lop!
- 333. KULCSÁR MIKLÓS: Az utolsó látogatás
- 334. REJTŐ JENŐ: Vér és mahagoni.
- 335. AKOS MIKLÓS: Csaló és társa
- 336. ERDŐDY JÁNOS: Jim fellázad.
- 337. NÓGRÁDY BÉLA: A motor hőse.
- 338. LELESZY BÉLA: A taxi-lány.
- 339. GÖRÖG LÁSZLÓ: Leszakadt a csillár.
- 340. FORRÓ PÁL: Borotvaélen
- 341. GYÖRGY LÁSZLÓ: Az óceán tigrise.
- 342. FARAGÓ SÁNDOR: A házasságközvetítő.
- 343. NAGY KÁROLY: A végzetes tánc.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár



